

Fjortonde söndagen under året 2022

Dagens första läsning ur profeten Jesaja blev för den heliga Thérèse av Jesusbarnet till hjälp för att få en djupare förståelse och inlevelse i Guds gränslösa barmhärtighet. ”Ni skall bli burna på armen och skall få sitta i knäet och bli smekta. Som en moder tröstar sin son, så skall jag trösta er” (Jes 66:12-13). Både Jesaja och Thérèse måste använda bilden av en kärleksfull och öm mor för att hjälpa oss att förstå något av bredden och djupet av den himmelske Faderns godhet. Det är också betecknande att Jesaja använder ordet tröst för att belysa Guds handlingssätt gentemot sina barn. Det lilla barnet behöver ständigt tröst. Det får inte förstås som bara en känslösam sak, som en tröstenapp som man skjuter in i munnen på det gråtande och skrikande lilla barnet. Tröst är ett mänskligt behov som följer oss från vaggan till graven. Tillvaron är full av svårigheter och motgångar, av problem som sällan går att lösa. Men när vi är övertygade om att vi har en god och kärleksfull Fader som med moderlig ömhet tar sig an oss, kan vi lättare uthärda allt detta utan att förlora livsmod och livsglädje.

Det tragiska är att så många människor varken har fått uppleva fullheten i den mänskliga ömheten och moderligheten eller kommit till tro på den gränslösa gudomliga barmhärtigheten. Då är det väldigt svårt att finna tröst när livet är svårt. Man brukar säga att de flesta män som hamnar i våra fångelser har saknat en god far. Det är heller inte så ovanligt att man aldrig har fått erfara den mänskliga ömhet och godhet som har sin rot och sitt ursprung i Guds barmhärtighet. Då är det inte lätt att finna tröst när allt tycks gå fel i livet. Vi ser att många unga har hamnat i ett tillstånd av tröstlöshet som kan leda både till psykisk ohälsa och beroende av olika slag.

Vårt behov av tröst pekar i sista hand på att vi är beroende av den Gud som har skapat oss och vill hjälpa oss att leva och växa till harmoniska människor. Genom trösten blir vi uppmuntrade, upprättade och uppbyggda. Vi kan också förmedla denna tröst till varandra. En människa som sörjer behöver tröstas. Ett barn som blir mobbat behöver tröstas. Som Faderns älskade barn är vi kristna privilegierade och får åtnjuta denna ständiga kärlek och tröst. Det är något vi måste dela med oss av. Det är ett klassiskt barmhärtighetsverk att trösta dem som sörjer. Man kan sörja på olika sätt. Bakom ett hurtfriskt yttre kan det finnas ett blödande hjärta.

Den helige Ande kan hjälpa oss att förmedla den tröst som har sitt ursprung i Faderns innersta och blivit uppenbar i Jesus. I allt vad Jesus säger och gör skymtar den tröst, frid och omsorg fram som han vill visa varje människa. När han sänder ut sina lärjungar är det allt detta som de skall förmedla: ”Frid över detta hus” (Luk 10:5). Jesus ser på sina lärjungar som budbärare av hans frid och tröst. Genom alla tider får de som är arbetare i hans skörd försöka trösta de otaliga sårade och

kantstötta människor som befolkar vår jord. Samtidigt får vi inte se på denna tröst som något känslösamt och sentimentalt. Tvärtom. Jesus vill göra oss klarsynta och öppna för verkligheten sådan den är. Vi får inte blunda för det som är ont och strider mot Guds vilja. Jesus fick ta på sig korset för att befria oss från den ondes makt. Det är i sista hand bara korset och uppståndelsen som kan ge oss en tröst som blir bestående och fruktbar. ”Du som i din Sons förnedring har upprättat den fallna världen”, så bad vi i dagens kollektbön.

”Jag vill aldrig någonsin berömma mig av annat än vår herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst och död för mig och jag för världen” (Gal 6:14). När vi har blicken riktad på den korsfäste herren Jesus Kristus får vi en djupare aning om vad tröst innebär. Det är bara hans offer på korset som har brutit onskans och syndens makt. Det är bara det som kan ge oss tröst att leva vidare i en värld, där vi ser så mycket ont, så mycket sorg och olycka. Det är just inför anblicken av denna värld, som Jesus till varje pris vill frälsa, som vi kan få den tröst vi behöver. Vi vet genom tron att han till sist skall besegra allt detta onda i grunden när han återkommer för att döma levande och döda. Därför är det bra att ibland upprepa det som Jesus själv säger två gånger till sina lärjungar i dagens evangelium: ”Guds rike är snart hos er” (Luk 10:9,11).

Vissheten om att Guds rike är starkare än alla jordiska maktstrukturer ger oss tröst, när vi ser alla orättvisor, krig och förtryck. Det är samtidigt en tröst som måste driva oss själva att ta avstånd från allt som är ont och strider mot Guds vilja. Tröst gör oss inte passiva. Tröst stänger inte in oss i oss själva. Tvärtom: tröst öppnar oss till en allt djupare förståelse av Guds gränslösa barmhärtighet. Samtidigt blir denna inlevelse i Guds faderliga och moderliga godhet en sporre som driver oss att leva av den, dela med oss av den, så att det sprider sig som en löpeld över jorden.

I sin förkunnelse talar Jesus ständigt om Guds rike. Vi får tro att det är Guds barmhärtighet som är själva grundvalen och grundlagen i detta osynliga men högst verkliga rike. En gång vid tidens slut skall allt detta bli uppenbart och tydligt för hela skapelsen. Under tiden, ja, så länge det överhuvudtaget finns tid, får vi verka outtröttligt för att förmedla denna barmhärtighet omkring oss. Då kan vi ge tröst åt alla dem som annars skulle gå under i tröstlöshetens träsk och förlora livsmod och livsglädje. Vi är som Guds älskade barn, som söner i Sonen, ständigt föremål för denna tröst, som ger oss kraft att hantera livets alla större och mindre svårigheter och motgångar. Ju mer vi fäster blicken på den korsfäste och uppståndne Herren, desto mer kan vi också bli hans medarbetare i världen. ”Skörden är stor men arbetarna är få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd” (Luk 10:2).

